

Fu Hszüan

„JÜ-CSANG FA” DALLAMÁRA

Lánynak lenni csupa keserűség:
megalázzák s megvetik is egyben.
A ház fia becses csak szemükben,
mint egy tiszta, földrehullott szellem.
Becsvágya négy óceánra terjed,
veszélyt kerget messzi idegenben.
De a leány nem a háznak éke,
nevelkedik búsan, szeretetlen.
Hogyha felnő, kamrájába búvik –
ne lássa meg arcát egy ember sem.
Falujából sírva megy el, férjhez,
azután meg búsul tehetetlen.
Békés arcot ölt, fejét lehajtja,
ajka mögött fehér foga reccsen.

Térdet hajt és megadóan bókol,
a „zord vendég” parancsára várván.
Mint a napraforgó, tavaszért esd,
rabként senyved érzelmei láncán.
Viznél, tűznél több jót tesz a szíve,
száz rossz osztozik meg ifjuságán.
Jáde-arca átalakul lassan,
és ifjabbak hálnak férje ágyán.
Egykor test és árnya – most úgy élnek,
mint kínai s barbár – fáj e látvány:
távolibbak – bárha egymás mellett –
mint az égen a Tigris s a Sárkány.

Eörsi István fordítása